

Betkommende fremgaar det Samme af Loven om Landvæsenskommissioner af 30te December 1858 §§ 4—6. Der findes Reglerne om Indkaldelse for Landvæsenskommissioner, og der findes ikke Noget om, at man skal have Lov til at indkalde Alle og Enhver under deres Kravs Forbudselse. Allerede dette synes i og for sig at være tilstrækkelig Grund, til at modsætte sig dette Forslag; thi naar det forholder sig saaledes, er den Veingelse, man har opstillet for, at en Mand skal kunne anlægge disse Båndværker, af den Bestaaenhed, at det bliver umuligt for ham at fyldestgjøre den. Smidlertid kommer nu den Betragtning til, at Mindretallet er af den Mening, at der ikke engang er nogen Anledning til at gjøre det muligt for den Paagjældende at iværksætte en saadan præklusiv Indkaldelse. Uvalgets Flertals Mening med Forslaget er vistnok den, at man vil gavne Kredmand, idet man resonnerer som saa, at, naar man gjør det til Pligt for den, der vil anlægge et Båndværk, at bevise, at det ikke kommer i Strid med nogen Andens Ret, fritager man derved Kredmand for bagefter at skulle anlægge Sag for at faae den Foranstaltning rettet, som træder hans Ret for nær. Denne Mening kan Mindretallet ikke dele; det er tværtimod af den Formening, at en saadan præklusiv Indkaldelse som Regel maa siges at være til Gunst for den, som udsteder Indkaldelsen, og være til Besvær for den, der indkaldes. Det er jo nemlig klart, at, naar de Paagjældende, der have nogen Ret, der udsættes for Krenkelse, ikke blive opmærksomme paa den almindelige Indkaldelse, tabe de deres Ret, og det er til Skade for dem, og blive de opmærksomme paa Indkaldelsen, ser jeg ikke, der vindes Noget som helst ved, at de nu maa procedere som Indstævnte, istedetfor at de i andet Tilfælde ville komme til at føre Proces som Citanter. Da Forholdet efter Mindretallets Mening stiller sig saaledes, kunne vi ikke Andet end fraraade dette Endringsforslags Vedtagelse. Den ærede Ordfører bemærkede, at dette Forslag var i god Overensstemmelse med en anden Bestemmelse i Lovforslaget, som findes i § 63. I § 63 hedder det: „Vil den, der agter at iværksætte et Båndingsanlæg, sikre sig, at dette Anlæg ikke kommer i Strid med nogen Andens Ret, maa han, hvis det paagjældende Båndløb er offentligt, tilstille den tilsynshavende kommunale Bestyrelse en fuldstændig. . . Plan for Anlægget med Anmodning om, at samme maa blive forelagt Landvæsenskommissionen“. Jeg tror, at denne Bestemmelse i § 63 er væsentlig forskjellig fra det, der foreslaas indført i § 32, idet nemlig § 63 meget godt kan anvendes, uden at den Paagjældende behøver at udstede nogen præklusiv Indkaldelse. Den giver ham nemlig kun en Besjælfelse til, naar han vil sikre sig mod Nogen, da at udfærdige Indkaldelse, men selvfølgelig kun efter de Regler, hvorefter han overhovedet kan udfærdige den, altsaa kun ved

navnlig Indkaldelse til de Enkelte. I § 32 er det anderledes. Der gjøres det ham til Pligt at bevise, at Foretagendet ikke kommer i Strid med nogen Andens Ret, og det kan han ikke gjøre, medmindre han er istand til at udstede en præklusiv Indkaldelse, hvad han, som sagt, efter de Regler, der gjælde og ville komme til at gjælde efter denne Lov, ikke kan.

Bertelsen: Det Endringsforslag, som jeg først skal omtale, er det under Nr. 6, som er stillet af et Mindretal. Som ærede Medlemmer ville se, gaar dette Forslag ud paa, at Parterne ikke maa møde ved Sagsførere under de Forretninger, som afholdes af Båndsynsmænd, samt paa, at Sagsførere ikke maa overvære Forligsmægling under Forretninger, der efter nævrende Lov afholdes af Landvæsens- og Overlandvæsenskommissionerne. Det er jo erkjendt, at Sagsføreres Tilstedeværelse under de Forretninger, som afholdes af Båndsynsmændene, i mange Tilfælde vilde vansteliggjøre Sagens Afgjørelse, da Båndsynsmændene kun undtagelsesvis vilde kunne følge med i den juridiske Procedure og Udvikling, som Sagsførerne let ville komme frem med og gjøre gjældende. Derfor vil jeg anfæ det for uheldigt, at Parterne møde ved Sagsførere ved Båndsynsforretningerne, ligesom jeg ogsaa anser det for meget uheldigt, at Sagsførere møde som Forligsmæglere for Landvæsens- eller Overlandvæsenskommissioner. Jeg staa overfor denne Sag, ligesom jeg staa overfor enhver Sag om Forligsmægling, at jeg anser det for rigtigt, at Sagsførere ere udelukkede fra at møde ved enhver som helst Forligsmægling. Thi jeg tror, at, naar der saavidt muligt skal opnaas Forlig, og det er jo det, man tilstræber ved Forligsmægling, er det bedst, at Parterne selv staa overfor hinanden, istedetfor at den ene eller den anden har givet sin Instrug til en Mand, hvorefter denne bestemt skal rette sig, naar han møder for Parten. I de her omhandlede Sager har jeg praktisk erfaret, at, hvor en Sagsfører er nødt, er han fremkommet med en saa vidtløftig Forhandling under Forligsmæglingen, at Landvæsenskommissionen har været nødsaget til at standse Sagen og udsætte den og siden har formaaret Parterne til at møde personlig, hvorefter der da uden Sagsfører kom et Forlig istand til Alles Tilfredshed. Jeg kjender to eller tre Exempler paa dette, eet, som jeg personlig har været Vidne til, og de andre iøjne Meddelelse til mig. Jeg vil derfor meget tilraade, at man vedtager denne Bestemmelse. — Et andet Endringsforslag, som jeg skal omtale, er Endringsforslaget under Nr. 21 til § 19; men forinden jeg gaar over til særlig at omtale selve Endringsforslaget, skal jeg dvæle ved nogle enkelte Udtalelser af den ærede Ordfører under denne Sags 1ste og 2den Behandling, som jeg troede, at den ærede Ordfører skulde have givet mig Leilighed til at komme